

Ірина Ключковська,

Директор Міжнародного інституту освіти, культури та зв'язків з діаспорою
Національного університету "Львівська політехніка", доцент, к.пед.н.

Сьогодні міграцію розглядають як одне із визначальних питань, що характеризує ХХІ століття. За даними Світового банку понад 130 мільйонів людей знаходиться поза межами своєї батьківщини. Міжнародна організація з питань міграції наводить ще більш вражаючі цифри: в наш час 192 мільйони людей живе поза межами свого місця народження, що становить 3 відсотки всього населення світу.

Не винятком у світових міграційних процесах є українська спільнота. За різними оцінками сьогодні за межами України проживає від 12 до 20 млн. осіб, які покинули матірню землю з політичних та економічних причин та зберігали свою національну ідентичність в умовах бездержавності країни походження. За словами Любомира Винара, голови Історичного товариства історія української діаспори є інтегральною частиною історії України. Простежуючи діяльність світового українства за межами України можемо стверджувати, що культура, світа та наука, які розвивалися в середовищі української діаспори є також невід'ємною частиною культури, освіти та науки України. Це підтверджується тяглістю традицій та розвитку цих сфер людської діяльності спочатку в Україні, потім у діаспорі, а сьогодні спостерігаємо зворотній шлях повернення цих здобутків на батьківщину. Лише симбіоз українських здобутків з материкової України та її діаспори в різних галузях створить цілісну і повну картину.

Ця теза стосується різних аспектів діяльності, в тому числі й науки, а мовознавства та термінотворення зокрема. Прослідковуючи його поступ, можна однозначно стверджувати про тяглість і неперервність розвитку цієї галузі. Наша термінологія творилася Галичині, увібравши в себе кращі традиції попередників, які можна простежити вже в «Азбуковниках», з яких в другій половині ХУІ ст. постають перші спроби справжніх словників, що відомі під назвою «Лексиконів» (перший такий рукописний лексикон з'явився в додатку до Острозької Біблії, відомі також «Лексис» Лаврентія Зизанія, «Лексикон» Беринди та ін.), словничок І. Котляревського до першого видання «Енеїди», Словники Івана Войцеховича, Павловського, словники-попередники Словника Грінченка та багато інших. Адже Галичина з початком ХХ ст. була необтяженою вілуєвськими та емськими указами і саме тут могла вільно розвиватися наукова думка й праця визначних галицьких термінологів таких як І. Верхрадський (ботаніка), В. Левицький (фізика і хімія), І. Горбачевський (хімія). Галицький період тривав до початку першої світової війни. Здобутки галицьких науковців у царині термінології стали тією висхідною основою, що забезпечила можливість подальшого поступу, покращення і шліфування нашої наукової мови і знайшла свій подальший розвиток у період «золотої доби» – повоєнний час культурного відродження в УРСР у

20-30 роках, протягом якого лише Київська Українська Академія наук видала 30 термінологічних словників [1, 27].

У 1933 році розпочався розгром українського мовознавства, нова хвиля якого накопилася у 1937. Після цього термінологічна праця надовго припинилася, хоча «чистка» української термінології тихо, але систематично продовжувалася [7].

З приходом П. Постишева на Україну школа термінознавства зазнала нищівних ударів, що призвело до цілковитої зміни засад творення терміносистем (Лариса Масенко. Українська мова у ХХ сторіччі: історія лінгвоциду. Владою було сплановано втручання в лексичний склад і внутрішню структуру української мови, спрямування її в бік максимального зближення з російською. Заборони впроваджувати в українську термінологію будь-які нові терміни поза посередництвом російської мови лишались чинними протягом усього радянського періоду [3].

Критичний стан термінологічної справи в УРСР спричинився до необхідності опрацювання термінології на еміграції.

Юрій Шерех в «Нарисі сучасної української літературної мови», виданої в Мюнхені в 1951 році зазначає: «З 1932-1933 років видання термінологічних словників припинено, а вже видані вилучено, так що поки що ця праця залишається без практичних наслідків. Однак для вільної української мови (на еміграції) словники ці зберігають характер норм, і нема сумніву, що вони правитимуть за основу української технічно-промислової термінології у майбутньому України.» [6, 56-57]. Фактично ця теза Юрія Шевельова стала засадничою у термінотворчості українських науковців на еміграції, яка почала розвиватися поза межами України з виникненням там освітніх та наукових структур

Хронологічно першою вищою школою закордоном був Український Вільний Університет, урочисте відкриття якого відбулося у Відні 17 січня 1921 року, який згодом 23 жовтня 1921 був перенесений до Праги та діяв за приписами Карлового Університету. Згідно з основними постановами українська мова була мовою викладання. На філософському факультеті та на факультеті права і суспільних наук працювала когорта українських вчених, які окрім викладацької роботи потужно займалися науковою діяльністю, про що засвідчує перелік виданих в УВУ праць, серед яких «Органічна хемія» І. Горбачевського, «Загальна наука права і політики» С. Дністрянського, «Основи землезнання» С. Рудницького, «Міжнародне право» М. Лозинського, томи наукових збірників з бібліографією наукових публікацій, яка містить сотні назв книжок, статей, оглядів. Підводячи підсумки 10-літньої діяльності його керівники зазначали: «... професура довела свій педагогічний досвід та виявила себе науковими працями у різних галузях людського знання...» [4, 135].

Наукова діяльність розвивалася й в Українській Господарській Академії, яка вже 3 травня 1922 року розташувалася в Подебрадах і мала завданням «.. підпирати науковими дослідженнями та мистецькою працею розвиток наук та вмінь і дбати про технічний сільськогосподарський та промисловий поступ Українського народу та цілого людства» с.138 За час її існування було видано сотні друкованих аркушів наукової продукції:

Економіка, право та соціологія.....	804
Хемія та технологія.....	299
Будівництво та мірництво.....	225
Природничо-математичні науки.....	208
Агрономія та зоотехнія.....	198
Гідротехніка та меліорація.....	132

Лісівництво.....125

Усвідомлюючи необхідність розвитку науково-технічної термінології, Термінологічна Комісія, що працювала протягом кількох літ під керівництвом Євг. Чикаленка опрацювала термінологічний агрономічний та лісовий німецько-український термінологічний словники.

Про розвиток науки та у зв'язку з цим про розвиток термінології можна говорити і в контексті діяльності Українського Високого Педагогічного Інституту ім. М. Драгоманова в Празі, і Українського Академічного Комітету, Українського Історико-філологічного Товариства у Празі та багатьох інших, які були справжніми осередками наукової діяльності, а також широко розвивали міжнародне наукове співробітництво.

Наступ на українську мову та термінологію в Радянській Україні не зупинив дальшого розвитку української лексикографії. Уважно відстежуючи негативні руйнівні тенденції у радянському термінотворенні спрямовані на повне знищення українських прикмет (про це йдеться у праці С.Сірополка «Народня освіта на советській Україні» та у монографії Романа Смаль-Стоцького «Українська мова в советській Україні», опублікованих Українським Науковим Інститутом у Варшаві) та базуючись на національних засадах термінознавстві та лексикографії, науковці працюють над створенням нових словників на еміграції. Українська діаспора у Чехо-Словаччині зазначила свою участь у цих процесах виданням «Медичного латинсько-українського словника д-ра М. Галина (Прага 1926), Чесько-українського словника Щербини (1935), кількома термінологічними словниками з техніки, лісового та сільського господарств, а саме: «Матеріалами до української технічної термінології», (Прага, 1925), «Російсько-українським лісотехнічним словником» (Подебради, 1927-1931). В Італії у Римі побачив світ українсько-італійський словник Є. Онацького з широким використанням української фразеології [4].

Але головним центром від половини 30 років ХХ століття стає Берлін, а саме словниковий відділ Українського Наукового Інституту. Від 1936 року словниковий відділ зайнявся систематичним збиранням і виписуванням лексичного матеріалу для великого словника української мови, видав цілу серію словників таких як «Німецький та український летунський словник» (Берлін, 1939) І. Ільницького-Заньковича, «Німецько-український підручний словник» Ганни Наконечної, «Українсько-німецький підручний словник» Я. Рудницького, «Німецько-український технічний словник» Жуковського –Кузелі, практичні словники з машинознавства й фабричного виробництва Кузелі й Жуковського, медичний німецько-український словник Р. Смика і багато інших. У 1942 році світ побачив «Українсько-німецький словник» Кузелі й Рудницького, який був створений за вимогами часу і включав оновлену термінологію. В основу лягали попередні напрацювання. В роботі активно використовувалися словники та мовознавча література, створена підчас «золотої доби». Зусиллями М. Пежанського, П. Штепи та О. Григоровича було віднайдено та укомплектовано велику збірку рідкісних словників, створено мікрофільми, що послужило в майбутньому доброю основою для майбутньої праці [2].

За цими і багатьма іншими ви данями стоїть титанічна праця українських науковців діаспори, які в тяжких умовах на чужині здійснювали щоденно великий науковий подвиг. Ярослав Рудницький згадує: «Почалася інтенсивна праця у «Словниковому відділі» (відділ на цей час очолював З. Кузеля). ... Не маючи змоги вдень, Кузеля працював ночами й робив виписки з преси, журналів, наукової літератури, белетристики, поезії, радіо, тощо. Власне сьогодні, коли всі матеріали пропали через військові дії, важко сказати

точно, скільки матеріалів мало позначку «Кз». Немає одначе сумніву, що на приблизно сто тисяч карточок у нашій тодішній картотеці понад 50 тисяч були записані рукою Кузелі» [2, 86]. Як зазначає Анатоль Вовк, якому судилося продовжити роботу своїх попередників у повоєнний час на іншому континенті світу: «Термінологія – це не поле для здобуття слави, для козакування. Це натомість муравлина, забарна праця, найчастіше не оцінювана. Єдиною нагородою у термінологічній праці є задоволення з добре виконаної праці та постійна свідомість активної участі у боротьбі за збереження та удосконалення нашої мови» [1, 29].

Така робота, перервана воєнними подіями Другої світової війни, була продовжена у повоєнний час і пов'язана з відновленням діяльності НТШ та інших українських наукових структур поза межами України. Після війни ця праця зосереджувалася в термінологічній комісії відродженого на чужині Наукового товариства ім. Шевченка та Українському технічно-господарському інституті (Мюнхен, ФРН) у Європі, а згодом – в Українському термінологічному центрі в Америці, Товаристві українських Інженерів Америки. «Як американське, так і європейське НТШ, ураховуючи природознавців, працюють у напрямі поліпшення існуючої невеселої ситуації, також у співпраці з УТЦА. Вони організовують термінологічні конференції для обговорення та розв'язання існуючих термінологічних проблем, видають словники, зважають котрі... залишити, а котрі треба все-таки замінити новими» [5, 75]. Результатом роботи стали близько 18 англійсько-українських словників з медицини, природознавства і техніки, мовознавства тощо, між ними "Вибірковий англійсько-український словник з природознавства, техніки і сучасного побуту" А. Вовка, а також німецько-український словник з електротехніки та низка перевидань термінологічних словників 20-х і початку 30-х років.

Науковцями української діаспори була обґрунтована доцільність термінологічної праці на еміграції (необхідність опрацювання української термінології, вихолощеної та зросійщеної), форми та завдання термінологічної праці (1. відшукати, упорядкувати та вивчити термінологічні надбання «золотої декади» української термінології 2. Критично перевірити видані в УРСР галузеві словники. 3. Для нових термінів запропонувати українські відповідники 4. Видати англо-українські вибіркові словники), означено коло термінологів (мовознавці та фахівці), опрацьовано методологію, підходи, вивчено проблему джерельної бази для термінознавчої праці та розроблено рекомендації для покращення її ефективності (Ліквідація розпорошення сил, вироблення однієї концепції термінотворення, розробка престижних галузевих словників).

Таким чином факт лінгвоциду в Україні, з одного боку та виникнення українських Вищих шкіл та наукових центрів поза Україною, з іншого, стали потужним фактором для розвитку термінологічної праці на чужині.

Анатоль Вовк зазначав: «Термінологічна праця на еміграції мусить бути спрямована в першу чергу на потреби Батьківщини... Із самостійністю потреба доброї термінології у всіх ділянках культури, науки і техніки стане актуальна і пекуча. Усе, що до цього часу робилося буде упорядковане, виправлене, доповнене чи запропоноване на еміграції, буде тоді використане й належно оцінене. Цей лексичний фонд прискорить, тим самим, процес культурного відродження народу... А з першими проблiсками волі вона знайде шлях в Україну» [1, 28].

На сьогоднішній день українська термінологія має всі шанси на продуктивний розвиток в Україні, в своєму природному мовному середовищі. Проте, успіх справи у цій галузі може бути забезпечений за умови тандему праці науковців в Україні та науковців

діаспори, з використанням усіх напрацювань теоретичного та практичного характеру. Адже в сучасних умовах наша держава має накопичений величезний інтелектуальний ресурс за кордоном.

За статистикою лише у США понад 20% американців українського походження мають вищу освіту, займають високі місця у суспільній ієрархії. З мільйони представників західної діаспори задіяні в різних високопрофесійних сферах діяльності – в бізнесі, політиці, освіті, науці, є активними і авторитетними громадянами в своїх країнах проживання, можуть бути активним партнером України у різноманітних галузях. Для успішної реалізації проекту українського термінотворення, цієї справи державної ваги, необхідно опрацювати єдину концепцію термінотворення (Бо, як зазначив Юрій Шерех, краще одна недосконала концепція, ніж десять добрих) та стратегію її розвитку системного та систематичного характеру з поступовим виправленням недоліків та заповнення прогалин, з необхідністю організаційного та інституціонального оформлення. Зокрема мова йдеться про створення галузевих термінологічних словників в електронній версії легкодоступних для широкого загалу. Саме тут особливо цінною була б допомога українців діаспори, які володіють величезним досвідом і доступом до новітніх технологій у ділянці створення термінів та словників.

Таким чином можемо зробити наступні висновки: українське термінотворення характеризується своєю тяглістю, перерваною в просторі, але безперервною у часі. І лише біном вітчизняних науковців та науковців української діаспори може бути запорукою успіху на шляху розвитку термінотворення.

ЛІТЕРАТУРА

1. Вовк Анатоль./ред. Б. Рицар, М. Комарова. – Львів: Ліга - Прес, 2002. – С.29
2. Збірник на пошану Зенона Кузелі: Праці філологічної та історично-філософської секції./За ред. В. Янева. – Париж- Нью-Йорк-Мюнхен-Торонто-сідней: Записки Наукового Товариства ім. Шевченка, 1962. – Том CLXIX. – С.86
3. Масенко Лариса. Українська мова у ХХ сторіччі: історія лінгвоциду.
4. Наріжний Симон «Українська еміграція». – Львів-Кент-Острог: Наукове товариство ім. Шевченка, 2008. – с.135
5. Трофимено Святослав. Наукове товариство ім. Шевченка і природничі науки: 125 років Наукового Товариства імені Шевченка/ Зб. Наукових праць і матеріалів, присвячений Ювілею товариства. – Львів: Наукове Товариство ім.. Шевченка, 2001. – С.75
6. Шерех Юрій. Нарис сучасної української літературної мови. – Мюнхен: Молоде життя, 1951. - С.56-57
7. Ярема Степан. На теми української мови. – Львів: Українське товариство з механіки руйнування матеріалів. Львівське крайове товариство «Рідна школа», Наукове товариство ім. Шевченка, 2002. – 44с.